

NUSTEBINOME MARČIULIONIŲ

Niekas neginčija, kad kiekviename versle sėkmę lemia ne tai, ką sukūrei ar pagaminai, o vartotojas, kuris perka arba neperka tavo produkciją. Tai tinka ir paslaugų sferai – neturi klientų, ieškok kitos veiklos arba eik į darbo biržą prašyti bedarbio pašalpos. Tai mes, pirmieji Lietuvos ir Vokietijos draudimo konsultacinės bendrovės „Finalas“ darbuotojai, gerai supratome ir viską darėme, siekdami įsigyti pirmuosius klientus.

Žvelgiant atgal į 1994 metus, užmojis Lietuvoje pradėti siūlyti draudimo brokerio paslaugas atrodo avantiūra. Per penkiasdešimt sovietų okupacijos metų Lietuvos gyventojai buvo įpratę save, šeimos narius ar turtą drausti tik Lietuvos TSR vyriausiosios valstybinio draudimo valdybos filialuose, kurie buvo kiekviename mieste, o didesniuose miestuose – net po kelis. Vien draudimo agentų, tiesiogiai aptarnavusių klientus, 1990 m. pradžioje dirbo per tris tūkstančius. Teisiniu požiūriu draudimo brokeris tuomet buvo nelegalas, nes 1990 m. rugsėjo 20 d. Seimo priimtame LR draudimo įstatyme nebuvo nė žodžio apie draudimo brokerio subjektą draudimo rinkoje. Ši sąvoka atsirado tik antrame LR draudimo įstatyme, kurį Seimas priėmė po šešerių metų, t. y. 1996 m. birželio 30 d. Nors nuo to laiko praėjo daugiau kaip dvidešimt metų, dar ir dabar jaučiu dėkingumą pirmiesiems „Finalo“ klientams, kad patikėjo draudimo brokeriu, kai nebuvo nė vieno įstatymo ar kito valdžios dokumento, kuriuo būtų buvusi reglamentuojama draudimo brokerio veikla.

1994 metais vienas iš pirmųjų mūsų didesnių draudimo objektų buvo neseniai pradėjęs veikti „Šarūno“ viešbutis. Pats Šarūnas Marčiulionis tuomet dar žaidė krepšinį JAV, o jo viešbučio verslo ir plėtros reikalus tvarkė ponas Juozas Sidas. Jis, ilgus metus gyvenęs Amerikoje, gerai išmanė draudimą, tad draudimo reikalus sude-

rindavome nesunkiai. Aišku, tekdavo palaukti, kol pats Šarūnas iš Amerikos pritaris vienam ar kitam sandoriui.

Kai 1994 m. vasarą Šarūnas atvyko į Lietuvą ir susitiko su manimi ir mano pavaduotoju Jurijumi Baliuliu aptarti metinių draudimo reikalų, nustebinome jį pasiteiraudami:

– Pone Šarūnai, norime jums pasiūlyti apsidrausti sodybą Dubingiuose, Molėtų rajone.

– Iš kur jūs žinote, kad pirkau sodybą? Kas jums galėjo pasakyti, nes tik porai artimiausių draugų apie tai pasakiau, – stebėjosi krepšininkas.

Mano kolega Baliulis, didžiuodamasis, kad gali garsiam krepšininkui atskleisti informacijos šaltinį, paslaptinai, tartum Šerlokas Holmsas iš Artūro Konano Doilio romanų, prisislinkęs prie Šarūno tyliu balsu, juk tokią valstybinės reikšmės paslaptį norėtų išduoti, beveik pašnibždomis pasakė:

– Ogi mano močiutė gyvena tos sodybos kaimynystėje ir ponas Sidas ją samdo prižiūrėti jūsų turto, kai jūsų ar draugų sodyboje nebūna.